

Páholy - Gajdics Ottó: Szerény javaslat

2015 január 24. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

értékelve

Még nincs

Mérték

Azt mondják az okosok, azért üti-veri egymást a jobboldal néhány jeles képviselője, mert a centrális erőter az építéscselekvés képessége mellé magába szippantotta az összes konfliktust is, amely eddig a különféle oldalak, irányzatok, platformok és koalíciók között dült.

Az alapvetően konfliktuskerülő nép pedig csak kapkodja a fejét a parasztlengők és átszállósok zuhatagában, amiket az övéi osztanak az övéinek. Bár morális alapja nincs rá, a balliberális oldal szanaszét töredezett maradéka röhög a markába. Ebben a helyzetben naiv szentimentalizmusnak tűnik bármiféle párbeszédre törekedni, hiszen annak ellenére, hogy mindenki erre buzdít, még buzdítás közben is elbeszélünk egymás mellett. A kölcsönös megértést pedig az akarat hiányán túl más tényezők is nehezítik.

Szőkebb környezetemben több középiskolai magyartanár is panaszodik arról, milyen kegyetlenül nehéz a sokszor írni-olvasni alig tudó delikvenseket eljuttatni odáig, hogy szövegértésből le tudjanak érettségizni. Feleségem nemrég azon élcelődött, hogy kíváncsi lenne rá, a tantestületből hányan tudnák a feladatot ötvenszázalékosnál jobb eredménnyel megoldani. Tegnap pedig egy újságíró kollégánál tapasztaltam súlyos hiányosságokat. Legalábbis remélem, hogy nem más motiválta Somogyi Marcellt, amikor Elképesztő mondatok a Tasnádi-ügyről, jobboldali újságíróktól címmel a Válasz.hu hasábjain vitát nyitott egy olyan kérdésben, amelyben tökéletesen egyetértünk. Vagyis nem értünk egyet, mert ő szemmel láthatóan nem ért engem, azért képed el azon, amit mondtam a Hír TV-ben a Csörte című sorban.

„Én Magyarország rendszerváltás utáni legnagyobb tragédiájának tartom azt, hogy ezeket az embereket még kerülgatnünk kell. Ugyanis az a pucér csiga, az az undorító, nyálas gusznyák, ami a Kádár-rendszer volt, mindenkin nyomot hagyott. Büdös, levakarhatatlan nyomot, aki akkor is élt már. És ezzel kell együtt élnünk. Az én korosztályomnak az egyik legnagyobb tragédiája ez, és érdekes módon – amiről én mindig beszélek – az én korosztályomnak vannak nagyon kiváló, jeles képviselői, akik ezt a nemzetért, a hazáért folytatott lelkiismeretes, kiváló munkával próbálják »levezekelni« ezt a nyomot. És nagyon szomorú, hogy vannak, akik meg erre képtelenek, és most már megvannak a fiatal utódjaik is, akik nem is éltek még akkor, aztán ugyanúgy gondolkodnak. Én ettől rosszul vagyok.”

Látható, hogy az élőszóban elhangzott mondatokra igencsak ráférne a gondos szerkesztői figyelem, de azért nincs bennük olyan mértékű szövegromlás, amely meggátolná az értelmezést. Ezért elképesztő, ha Somogyi ebből azt a következtetést vonja le, hogy én folytatni akarnám a 2010 előtti „maszatolást”, „taknyolást”, hogy össze akarnám mosni a Kádár-rendszer áldozatait és bűnöseit. Érvelése – „Ezeket az embereket ugyanis nem azért kell kerülgatnünk, mert ez valamiért eleve így rendeltetett. Azért kell őket kerülgatnünk, mert újra és újra kinevezik őket” – nemhogy nem mond ellent annak, amit állítok, hanem egyenesen alátámasztja. A pucér csiga büdös,

levakarhatatlan nyoma nyilvánul meg a rendszerváltás utáni kormányok kinevezési gyakorlatában is. Az eleve elrendelést pedig hagyjuk. Én eleve nem hiszek benne, akik pedig igen, azoknak többet, mást jelent, nem keverend? össze a szükségszer?séggel.

De én még olcsón megúsztam. Nem úgy Bella Levente kollégám, akinek még súlyosabb a b?ne, mert egyik kérdésében nem átalított generációs feszültséget is gerjeszteni a maga pikírt módján. „Mondjuk 1998-ban elvárható volt az, hogy 1990-ben született emberek legyenek kormányzati pozícióban?” – kérdezte Szakonyi Pétert?l, aki élvezettel kezdte sorolni a Fidesz környékén fellelhet? „volt kommunistákat”.

Szegény Levente nem is sejtette, milyen darázsfaszekbe nyúlt ezzel. Feln?tt ugyanis a jobboldalon is egy nemzedék, amely nagyon okos, többdiplomás, több nyelven beszél, tehát elvileg kormányzati pozícióba is kerülhetne. Vagy más területek olyan pozícióiba, ahonnan még eléggé el nem ítélt? módon nem haltak ki azok, akik '89-ben már lelkes ifjú feln?ttek voltak, akiken viszont még ott az „undorító gusznyák” nyoma. Mondhatnám, türelem, de az én számból rosszul adná ki magát, lassan 51 leszek én is. Ám olyat Levente sem állított, amit Somogyi Marcell cáfol. Senki nem mondott olyat, hogy mindenki kollaborált volna a Kádár-rendszerrel. Az ellenpéldaként felsorolt zsenik és h?sök, Hamvas Béla vagy Krassó György, Pákh Tibor, Rácz Sándor nekem is példaképeim. A családot pedig nagyon nem kellene ide kavarni, kedves Marcell. Ismerünk történeteket, amelyekben mély meggy?z?dés? emberek is nagyot néztek, amikor minden kiderült! De vannak fokozatok. A túlélés, a „csakazértis” érvényesülés nem keverend? össze az elvtelen talpnyalással, az embertelenség kiszolgálásával. Sok-sok kibeszélő van még e tárgyban. Maradjunk ezért inkább az általam ismert legpontosabb meghatározásnál, miszerint ma már nem az a kommunista, aki '89 el?tt is élt, tanult, netán dolgozott, próbált boldogulni úgy, ahogy akkor lehetett, hanem az, aki a mai napig úgy maradt. Aki még a damaszkuszi úton sem volt hajlandó elindulni, s?t gúnyolja azokat, akik megpróbálták. Akik nosztalgizálnak, akiknek akkor jobb volt, akik még most is az akkor élvezett el?nyökb?l akarnak megélni. Csak érdekességként, a kis magyar abszurd láttelekeként jegyzem meg, ezek kommunistázzák le például Kövér Lászlót, és ezek nevezik demokráciának, autokráciának, ha nem ?k vannak hatalmon. Ez valóban elképeszt?. ?ket kellene gypálni, nem egymást, ha javasolhatom.

Gajdics Ottó - mno.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu]]>

Ajánló

